

Flertal ikke kunnet andet end udtale, at man handler fornødigst og rigtigst ved snarest muligt at følge denne almindelige Opfattelse og ikke vente, ikke tøve med at gøre det, indtil man maasse ved sin Tøven har vakt den Uvilje, som man ved en rask Tilgriben selvfølgerlig vilde undgaa. — Den anden Kendsgerning — og det er en Kendsgerning, som har haft en overordentlig væsentlig Betydning for Udvalget — er den, som jeg allerede en Gang har peget paa, at man jo i Norge nu har optaget denne Regel i den Lov, som er udkommet i Fjor. Norge har altsaa her stillet sig paa den almindelige europæiske Opfattelses Standpunkt og har derfor aabnet Døren for sig til at indgaa de Konventioner med fremmede Lande, som nu en Gang ere blevne en Nødvendighed for Udviklingen af dette Forhold. Det er slet ikke naturligt, at nogen saadan Konvention behøves; men saaledes som Forholdene nu en Gang have udviklet sig, har Retsbeskyttelsens Udvidelse til andre Lande nødvendig krævet en Konvention. Dette har Norge nu aabnet sig Døren til, naar det vil benytte det; om det vil vente længe paa Danmarks Medfølgelse eller ikke, kunne vi intet vide om. Men det staar i Norges Magt, hvilken Dag det skal være, at slutte forskellige Konventioner med de enkelte Lande eller tiltræde den fælles Konvention, som kaldes Bernerunionen. Dette kan Norge gøre, hvilken Dag det vil, og det kan derved i mange Henseender utvivlsomt skabe sig en privilegeret Stilling lige over for de danske Interesser, som delvis ere konkurrerende med Norges, og vi kunne her i Danmark ikke ret vel være tjente med at lade Norge faa Forspringet i denne Henseende.

Det er de to Kendsgerninger, som — aldeles bortset fra selve Retsspørgsmaalet — have forekommet Udvalgets Flertal at maatte være af overvejende Vægt, selv for dem, som i øvrigt maatte nære nogen som helst Tvivl med Hensyn til selve Retsspørgsmaalet med Hensyn til det Spørgsmaal, om Forfatterne overhovedet have noget naturligt, rimeligt og retfærdigt Krav paa den omhandlede Beskyttelse. Men Udvalgets Flertal har i øvrigt — og det er den tredje Omstændighed, som Betænkningen fremhæver — hævdet, som sit bestemte Standpunkt, at det her gælder om at anerkende en naturlig Ret for Forfatterne. Det er naturligvis en Ting, som man ikke kan bevise som en Kendsgerning. Der kan derom være en teoretisk Strid — og den har jo været til Stede — men saaledes som Forholdene stille sig nu for Tiden, betragter jeg det dog som en Anakronisme, hvis man

nu for Alvor vilde hævde et Standpunkt, som gik i den Retning, at den Beskyttelse, man ved denne og lignende Love overhovedet har tillagt Forfatterne, ikke skulde være deres naturlige Ret. Man vilde særlig ikke kunne bestride, at det er Forfatternes naturlige Ret ogsaa at være beskyttede mod Oversættelse, uden overhovedet at bestride Grundlaget for Forfatternes Ret paa dette Omraade. Thi Retten til Beskyttelse mod Oversættelser er kun en videre Udvikling og en enkelt Forgrening af den Ret, som Forfatterne have til overhovedet at være beskyttede for deres aandelige Produktion. Vil man med noget som helst Skin af Besøjselse bestride deres Eneret til at forsyne Bogmarkedet med Oversættelser af deres egne Arbejder, maa man ogsaa bestride deres Eneret til overhovedet at forsyne Markedet med deres Frembringelser, saa maa man opponere imod, at Retten til at være beskyttet mod Eftertryk overhovedet er en naturlig Ret for Forfatterne. Denne Ret er imidlertid for længst anerkendt ogsaa i vor Lovgivning, og mod den ved jeg ikke, at der i lange Tider har hævet sig nogen Stemme af Vægt. Det vilde jeg i hvert Tilfælde betragte som en overflødig, rent akademisk Diskussion, hvis man vilde give sig til at diskutere om denne Grundrets naturlige Besøjselse, om dens naturlige Indlemmelse i Lovgivningen, og i Forhold til denne Grundret er, som jeg bemærkede, Retten til Beskyttelse mod Oversættelser kun en enkelt Forgrening, en enkelt Side af deres naturlige Ret. At nægte dem denne Ret vil sige, at man vilde tage en lille Stump af det naturlige Udbytte, som de kunne have af deres Arbejde, fra dem, medens man lader dem beholde selve Grundretten. Det er denne Opfattelse, som er det principale, og som fører Udvalgets Flertal til at sige: Der er ingen Berettigelse til at forholde Forfatterne dette. Mindretallet bemærker i saa Henseende, at det ikke tror, det har nogen stor Betydning for Forfatterne. Derom kan naturligvis ingen sige noget med Bestemthed; at det vil have nogen saa overordentlig stor økonomisk Betydning for danske Forfattere, kan man meget gerne tvivle om. Jeg bemærker dog imidlertid, at det først og fremmest er de danske Forfattere her er Tale om at give en Beskyttelse ad denne Vej. Forholdet er nu det, at enhver som helst her i Riget kan oversætte et af en dansk Forfatter udarbejdet Værk, uden at Forfatteren kan gøre nogen Indsigelse dertil, uden hans Samtykke, og derved staffe sig den Afsetning i Udlandet, som Forfatteren formentlig skulde have Eneret til. Derfor overhovedet Forholdet er det, at en